

A kötelező zenésztanulmányok (OSZK vizsga) és a minősítések eltörlése

A **66/2006. (IX. 20.) GKM rendelet** elsősorban a vendéglátóhelyek kategóriáinak eltörléséről és az ártájékoztatóról szól, **közvetve nagyon komoly - és a szakmában a mai napig emlegetett - hatással volt a zeneszolgáltatásra is.**

A 66/2006. (IX. 20.) GKM rendelet a vendéglátó üzletek kategóriáinak megállapításáról és az ártájékoztatóról szól, módosítva a korábbi 43/1998. (VI. 24.) IKIM rendeletet. A rendelet célja a szolgáltatások minőségi és átláthatósági szintjének javítása, biztosítva, hogy a fogyasztók pontos információval rendelkezzenek a vendéglátóhelyek típusaival és szolgáltatásaival kapcsolatban. Ez hozzájárul a piaci ellenőrzéshez és a fogyasztóvédelemhez.

A 66/2006. (IX. 20.) GKM rendelet egyik legfontosabb és legmeghatározóbb lépése éppen az volt, hogy eltörölte a vendéglátó üzletek kötelező kategóriákba (osztályokba) sorolását

Korábban (a 43/1998. (VI. 24.) IKIM rendelet alapján) a vendéglátóhelyeket szigorú feltételrendszer alapján I., II., III., vagy IV. osztályba kellett besorolni, ami meghatározta az árszínvonalat, a kötelező felszereltséget és a szolgáltatások minőségét is.

A 66/2006-os rendelet hatálybalépésével (2006. szeptember 23-tól) ez a kötelező állami osztályba sorolás megszűnt.

A rendelet két fő területen érintette a vendéglátóipari zeneszolgáltatást:

1. A kötelező zenésztanulmányok (OSZK vizsga) és a minősítések eltörlése A korábbi szabályozás (a 43/1998. IKIM rendelet) szorosan összekötötte a vendéglátóhely kategóriáját (osztályát) a nyújtható szolgáltatásokkal. Magasabb (például I. vagy II.) osztályú éttermekben, kávéházakban és éjszakai szórakozóhelyeken élőzenét jellemzően csak hivatalos szakmai minősítéssel, úgynevezett előadóművészi vizsgával (Országos Szórakoztatóközpont – OSZK vizsga) rendelkező zenészek szolgáltathattak [ref:2]. Amikor a 66/2006-os rendelet eltörölte a kötelező állami kategóriákat, ezzel **megszüntette a zenészek kötelező minősítési és vizsgarendszerét is a vendéglátásban.** Ettől kezdve a vendéglátós saját maga dönthette el, kit alkalmaz zenélésre, papíroktól függetlenül

(ezt a lépést a hivatásos zenésztársadalom azóta is gyakran kritizálja a minőség hígulása miatt) [ref:2].

2. A "zenei felár" és az ártájékoztató szabályai A korábbi kategóriarendszerben szigorúan meg volt határozva, hogy melyik osztályú üzlet számolhat fel úgynevezett zenei felárat vagy műsoros felárat a fogyasztás mellé. Mivel a 66/2006-os GKM rendelet az osztályba sorolás helyett az **ártájékoztatót** tette a szabályozás fókuszába, a zeneszolgáltatás díjazására is ez vonatkozott:

- Az állam már nem szabályozta, hogy ki és mennyi zenei felárat kérhet.
- Viszont **szigorúan előírta**, hogy ha a vendéglátó üzlet a zeneszolgáltatásért vagy műsorért extra díjat, felárat, esetleg belépőjegyet számol fel, arról a vendéget **egyértelműen, előzetesen és jól láthatóan tájékoztatni kell** (például a bejáratnál elhelyezett táblán és az étlapon). Nem érheti meglepetésként a fogyasztót a számlázáskor a zeneszolgáltatás díja.

Összefoglalva: a rendelet liberalizálta a piacot, kivette az állami minősítést a zeneszolgáltatás mögül, ugyanakkor a fogyasztóvédelem (pontos előzetes tájékoztatás az extra költségekről) felelősségét teljes egészében a vendéglátásra hárította.

Forrás webcím:

<https://www.zenci.hu/szocikk/kotelezo-zenesztarsadalmi-oszk-vizsga-es-minositese-eltorlese>